

[Udenrigsministeren.]

lende uden et vist Kendskab til Slesvigs Historie og den sydslesvigske Befolknings jevndommelige Sprog- og Nationalitetsforhold.

Vi har under disse Omstændigheder Grund til at være den britiske Regering og de britiske Myndigheder i Sydslesvig taknemmelige for den Imødekommenhed, der i saa mange Henseender er vist, og for den Forstaaelse af danske Ønsker og Hensstillinger, som de i stigende Grad har lagt for Dagen.

Den af det ærede Medlem Hr. Christmas Møller fremsatte Tanke om Udgivelse af en Hvidbog om Sydslesvig omfatter, saa vidt jeg forstaaer, dels Ønsket om en Offentliggørelse af de vigtigste Aktstykker om det sydslesvigske Spørgsmaal siden Tysklands Overgivelse og dels Ønsket om en Redegørelse til Orientering for Udlandet. Hvad det første angaar, mener jeg, at en saadan Plan bør realiseres, og Udenrigsministeriet er derfor gaaet i Gang med at tilrettelægge en saadan Aktsamling. Hvad det andet Ønske angaar, er jeg glad ved at kunne meddele, at Udenrigsministeriet er i Færd med at udarbejde en orienterende Fremstilling beregnet paa udenlandske Læsere.

Første Næstformand (Arnth Jensen):

Det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft har Ordet for en kort Bemærkning.

Hans Hedtoft:

Paa det Spørgsmaal, den højtærede Statsminister stillede mig, svarede jeg udførligt, idet jeg gjorde Rede for, at den Aftale eller Overenskomst, der var Tale om, var den 25-aarige gamle Overenskomst, sluttet i sin Tid mellem det tyske og danske Socialdemokrati som et Led i Bestræbelserne for at sikre den dengang endnu ikke anerkendte dansk-tyske Grænse — en Handling fra Socialdemokratiets Side, som Venstres daværende Statsminister her Tinget aabent takkede for og betragtede som noget af en national Bedrift, en Handling, der blev begaaet i fuld Offentlighed og i fuld Aabenhed.

Efter dette Svar stod Statsministeren opp paa denne Talerstol og sagde — jeg har desværre ikke Stenogrammet, men noget i den Retning —, at var der ikke andet end det, jeg havde oplyst, saa forstod man ikke min Ophidselse. Jeg maa maaske forklare den højtærede Statsminister lige ud, hvorfor jeg er saaret over det Spørgsmaal, den højtærede Statsminister stillede mig. Det er, fordi jeg opfattede dette Spørgsmaal som en Sigtelse. Nu er det sagt!

Den højtærede Statsminister vil vel ikke fra denne Talerstol fortælle, at han ikke kendte denne Aftale mellem det danske og det tyske Socialdemokrati, som enhver politisk interesseret i dette Land kender. En Aftale, som for øvrigt ogsaa er Genstand for særdeles perfide Udlægninger i en Række Blade. Idet jeg forudsætter, at Statsministeren maa kende denne Aftale — og det er Grunden til, at jeg føler Statsministerens Spørgsmaal som et Stød under Bælttestedet i anstændig politisk Polemik, simpelt hen som en Sigtelse —, siger jeg altsaa, at jeg gerne vil have det Spørgsmaal klaret og klaret med det samme: Hvad Formaal havde Statsministerens Spørgsmaal til mig? Hænger det saadan sammen, at den højtærede Statsminister ikke kendte denne Aftale? Jeg vil bede Statsministeren om med det samme at besvare dette Spørgsmaal. Er det saaledes — for derved maa jeg føle mig beroliget —, at Landets nuværende Statsminister intet vidste om denne 25 Aar gamle Aftale? Hvis Statsministeren kendte denne Aftale og mente noget med sin anden Bemærkning om, at var der ikke andet, saa maa der jo være noget andet, og det andet maa Statsministeren nu rykke ud med. Vi kan ikke i denne Sal, og jeg kan ikke paa mit Partis Vegne, vide, at jeg gennem langvarige Forhandlinger har siddet i Stue med Statsministeren, aabent og ærligt forhandlet i en nationalt vigtig Sag, have, at Statsministeren nu kommer med Antydninger, som han, hvis han har dybere liggende Motiver, ikke giver Forklaring paa; han bør sige det rent ud, hvis dette Spørgsmaal var tænkt som en Sigtelse.

Jeg gentager altsaa mit Spørgsmaal til den højtærede Statsminister: Kendte Statsministeren ikke, inden han stillede mig det Spørgsmaal, den 25-aarige gamle Aftale, som jeg har redegjort for?

Statsministeren (Knud Kristensen): Jeg mener at have gjort fuldstændig Rede for dette Spørgsmaal. Det er fremført baademundtligt og skriftligt over for mig uden nogen Datoangivelse, uden noget som helst. (Hans Hedtoft: Af hvem?) Hvem og hvem, det er for saa vidt ligegyldigt. Det er altsaa anført over for mig... (Hans Hedtoft: at?)... at der eksisterer en hemmelig Aftale. Hvornaar den er sluttet, har jeg ingen som helst Viden om. Jeg mente altsaa, det var rigtigt at faa det klaret, og syntes, det var rigtigere, at det klaredes over for Offentligheden i Stedet for at søge andre Veje. Jeg syntes, det var rigtigere at stille